

Quero comezar cunha cita da película El gran dictador de Charles Chaplin.

E di así:

"- ¿Cuántos trabajadores irán a la huelga?

- Toda la fábrica. Unos 3000.

- Que los fusilen a todos. No quiero que haya obreros insatisfechos"

Atopámonos nesta batalla. Loitamos os traballadores de xustiza contra a intransixencia, as mentiras, as labazadas na nosa dignidade por parte do partido que nos goberna.

Dende o 7 de febreiro, señores, a xustiza está en folga, non vou aburrilos con estatísticas de xuízos suspendidos, declaracóns non practicadas, infinidade de traballo deixado de facer e todo iso porque con quen temos que negociar non o fai, xoga ao desgaste cos traballadores da xustiza.

Porfían en contar que o seguimento é moi baixo, eu pódolle dicir, porque participo nos recontos, que a porcentaxe de seguidores e seguidoras é dun 70% aproximadamente.

Vostedes cren que se non fose así estaría a xustiza tan paralizada?

Os traballadores de xustiza somos xente madura, cabezas de familia, temos ideas propias e a estas alturas xa non somos manipulables como queren facer crer... Non estamos en folga sen motivos que, por suposto, non son só económicos.

Cantas folgas de xustiza recordan?

Chámome Teresa, que non me presentei, tomei posesión un dia de San Blas do ano 1989. Dende entón, como os meus compañeiros e compañeiras, traballo sen mirar no regulamento obsoleto que nos rexe se me corresponde ou non polo meu cargo desempeñar determinadas funcións. O que prima é atender a cidadanía que acode á administración de xustiza.

E aquí estamos, cumplindo o día número 78, que se di rápido, e o patrón señor Rueda e o señor Feijóo seguen sen sentarse connosco a negociar. Esta folga incentívana eles cos desprezos aos nosos representantes.

E din que cos impostos dos galegos non poden pagar o que se pide. E nós que somos?

Xa nos dixeron que nos fóramos ben clariño.

Para publicidade, para obras sen rematar, para os seus incrementos de soldo, para as súas festiñas-encontros si que hai cartos.

Pois nós somos traballadores e traballadoras que dende o ano 2008 perdemos cartos e non protestamos porque había que contribuir, que non pedimos como se fartaron de decir incremento salarial que queremos EQUIPARACION co resto das comunidades autónomas. Ben se ve que a este anaco do oeste do país ningún o ten en conta.

Agora teiman en dicir que estamos ben, que a nosa comunidade non debe, pero xa se sabe que a río revolto.... só uns cantos pescadores gañan.

Xa nos manifestamos, escribimos cartas, disfraczámonos, fixemos procesións, almorzos solidarios, recollida de alimentos, saímos a cantos actos van o señor Rueda e o señor Feijóo, despregando o noso cancioneiro e non hai maneira... E eu con estas quedellas canosas de cinco centímetros, porque me fixen a promesa de non ir tratalas ata rematar o conflito.

Non sei que pasa cos medios, saímos só de cando en vez, iso si, se o Puigdemont nos deixa ou agora tamén a Letizia. Estou por cortar a televisión e a radio porque, total, esta comunidade non importa en España.

Agora temos a compañeiros e compañeiras, aos que admiro, tirados diante de San Caetano, presentando escritos a diario para que haxa unha reunión e arranxar o conflito da xustiza. Que non os enganen, non son 12 euros o que nos separa soamente, senón tamén o sistema que argallou a patronal para facer a recuperación.

O señor Rueda di que "non premiarei a quen non traballa". Non se decatou o señor Rueda que non queremos agasallos, queremos realizar o traballo que temos pendente por esta folga, facer as horas que faga falta, pero recuperando os cartos en proporción aos días que estivemos en folga loitando polos dereitos de todos e todas, INCLUIDAS AS PERSOAS QUE NON A SECUNDARON.

Agora agardamos a que soe o teléfono, cando o señor Rueda dispoña ter unha reunión despois de que lle pase o anoxo coma se dun cativo se tratase e, señores e señoras, eu xa educo a un, non quero educar máis nenos.

A última xogada foi chamar só a catro sindicatos de costas aos outros tres, pero o señor Rueda non contou que temos sete e o arranxo pasa por telos a todos en conta.

Señores e señoras. Desta folga lévome coñecer a compañeiros e compañeiras aos que na maioría dos casos só saudaba ao entrar e saír, xente marabillosa coa que paga a pena seguir. Todos imos gardar con orgullo as nosas camisolas.

Para rematar, gustaría dicir que A LOITA SEGUE, QUE SOMOS DE XUSTIZA, QUE QUEREMOS NEGOCIAR XUSTAMENTE.

MOITAS GRAZAS.